

„Proč je tu tak málo kopců?“ povzdechla si Mariana první den ve městě.

S maminkou se právě přestěhovaly z klidné vrškovité vísky. Všichni její kamarádi byli náhle příliš daleko a dívka se po nich stýskalo. Kdyby ve městě čněly alespoň nějaké pahorky, Mariana by mohla vyběhnout na jejich vrchol a vyhlížet holky a kluky, kterým musela dát sbohem. Ale její nový domov byl placatý a ve výhledu člověku věčně překážely vysoké domy.

„Tady na kopce nikdo nemá čas. Lidé ve městě potřebují, aby to všude bylo jen kousek. A šplhat nahoru a dolů by všechny

akorát zdržovalo od práce. Po rovině je všechno blíž," vysvětlovala jí maminka.

Jenže Mariana si myslela svoje. Kopec vždy člověka odmění za jeho námahu. Nahoru to sice občas trvá, ale z kopce to jde rychleji! Chodit po rovině je jako jíst koláče bez práce, jako obdivovat hrady z písku, aniž by měl člověk šanci uplácat si alespoň jeden úplně sám, je to jako hrát si s již postavenou stavebnicí.

Mariana měla kopce ráda. V zimě je s kamarády škrabkali sáňkami po hřbetě, v létě je lochtali, když po nich váleli kotouly, a každý večer si díky nim mohli hrát se sluncem na schovávající. Z jejich vrcholku pozorovali slunko až do poslední chvíle, než se jim před nocí schovalo. A ráno zas vyběhli až nahoru a jitřenku zapikali, hned jak vystrčila první paprsek zpod travnatých peřin.

Jenže ve městě jí kopce chyběly. Řady domů zarovnaných

na rovině vedle sebe připomínaly otevřená ústa cementového obra. Slunko mezi jeho zuby šlo těžko zahlédnout i uprostřed dne, a přesto tam všechno bylo rozpálené ostrými horkými paprsky.

„Nebud' smutná,“ utěšovala ji maminka a otírala si pot z čela. „Určitě se ti tu časem zalíbí a brzy si najdeš nové přátele.“

A když se ti bude po venkově stýskat, vždycky se můžeš posadit ke své lípě.“ Před stěhováním si totiž Mariana mohla ze zahrady, jež se rozprostírala za jejich bývalým domem, vybrat

jeden z malých stromů. Děvče se nemuselo dlouho rozhodovat. Trvalo na tom, že si s sebou vezme strom, který maminka zasadila krátce po tom, co se dívka narodila. Mariana s ním odmalíčka soutěžila o to, kdo vyroste rychleji. Ale lípa byla už teď o poznání větší než ona.

Přivezly si ji s sebou na střeše auta a zasadily ji na dvorek pod okno dětského pokoje, aby se na ni Mariana mohla dívat, kdykoliv se jí zachce. Ráno se s ní bude probouzet. Zatímco dívka si bude protahovat ruce, lípa si bude protahovat svoje větvičky. A večer, až se rozsvítí světla města, stromek Marianu přikryje stínem svého listí, jenž se po setmění vplíží skrze okno a rozprostře se na zdech dětské ložnice.

Vedle vysokých domů se však lípa ve městě poněkud ztrácela a musela se veškerou svou silou natahovat k obloze, aby si pro sebe ulovila alespoň kousíček světla. Na venkově by vylezla po zádech jednoho z kopců a ukazovala budovám dole

své dlouhé lipové nosy. Ale tady ve vnitrobloku vypadala jen jako osamělý kousek brokolice, který uvízl mezi zuby betonového obra. Místo párátka vedle ní výhružně stála pouze pouliční lampa. „Jen si mě zkus vyšťourat,“ mávala na ni svými lístky hrdě lípa.

Maminka si všímala, že se Marianě po venkově stýská, snažila se jí proto ukázat všechna místa v okolí jejich nového domu, kde by s trochou štěstí mohla narazit na nové kamarády. Prvně ji vzala k řece.

„Mami, proč se v ní nikdo nekoupe?“ ptalo se děvče. „Je přece léto!“ Na venkově byla v létě vždy voda plná dětí, nafukovacích zvířat a babiček, které stály po kolena ve vodě a mávaly rybařícím dědečkům na druhém břehu. Jenže ve městě byla voda tak špinavá, že v ní plavaly jenom umělé labutě. Ty šlapací.

„Co když se budu potřebovat osvěžit?“

